

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττονται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τὴν ζωάν ἡμῶν ἀπτήσεις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωμα ὀφεικόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίαν . . . . . 30. 8.—	Ἔτησίαν . . . . . 40. 10.—
Ἐξαμήνιος 16. 50	Ἐξαμήνιος 20. 50
Τριμήνιος 8. 50	Τριμήνιος 10. 50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἐσωτερ. λ. 14. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα κρηθιζομένην ἔτην, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστην λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
*Ὅδος Ἐδριμίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος Ἐν Ἀθήναις, 6 Μαΐου 1917 Ἔτος 39^{ον}.—Ἀριθ. 23

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυστηριώδες ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΙ)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)
 Ἄλλὰ ὁ Κύρος Σμιθ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὰ Καρίνια· καὶ ὁ Πέγκροφ ἐτοιμάσθηκε νὰ κυνηγήσῃ φώκες, χωρὶς νὰ λαβῇ ἄλλη ἐξήγησι.

Σὲ λίγο, μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ μέγροιστες ἀκρογιαλιᾶς, δέπου τὸ κανάλι, ἀνάμεσα τοῦ μικροῦ νησιοῦ καὶ τοῦ μεγάλου, εἶχε ἕνα πέραμα ῥηχθὸν, καὶ οἱ κυνηγοὶ μᾶς ἔμπορσαν νὰ τὸ περάσουν, χωρὶς νὰ πελαγώσουν παρά μόλις ὡς τὰ γόνατα.

Ὁ Κύρος Σμιθ γιὰ πρώτη φορά κατόπιε τὸ νησάκι ἐκείνο, οἱ σύντροφοί του δέμως γιὰ δεύτερη, γιὰτὶ ἐκεῖ τους εἶχε ρίξῃ τὸ ἀερόστατο.

Μόλις βγήκαν εἰς τὴν ξηρὰ, εἶδαν καμμιὰ ἑκατόστη πιγκουίνους (λεπαρόχηνες), καὶ τοὺς κύνταζαν μετὰ γὰρ τὸς μάτια. Ὅτι τοὺς ἐσκότωναν εὐκόλα μετὰ τὰ μπαστούνια τους, ἀλλὰ πρῶτο καὶ δὲν τοὺς ἐχρησίμευαν αὐτὰ τὰ πουλιά, καὶ δεύτερο, δὲν ἤθελαν νὰ τρομάξουν τὴς φώκες, καὶ ἦσαν ξεπλωμένες εἰς τὴν ἄμμο, λίγο πρὸ πέρα. Ἐπροχώρησαν λοιπὸν σιγά-σιγά ὡς τὴ βορεινὴ ἀκρῆ, ὅπου ἐφαίνοντο κατὰ μαύρα σημάδια νὰ κλέουν εἰς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ὡς κορυφές κινουμένων ὑφάλων.

Ἦταν τὰ ἀμφίβια, καὶ ἐπρόκειτο νὰ κυνηγήσουν. Ἐπρεπε ὅμως νὰ ταῖσιον πρῶτα νὰ βγοῦν ἐξω, γιὰτὶ ἡ φώκες, θαυμάσιες κολυμ-

βήτριες, εἰς τὸ νερὸ δὲν πλάνονται εὐκόλα, ἐνῶ εἰς τὴν ξηρὰ, τὰ κοντὰ τους πόδια δὲν τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ τρέχουν πολὺ.

Ὁ Πέγκροφ, καὶ ἐγνώριζε τὰ συστήματά τους, ἐτυμβόλευσε νὰ τὴς περιμένουν, ὡς καὶ νὰ ξεπλωθοῦν εἰς τὴν ἄλλαν εἰς τὸν ἄμμο, εἰς τὴς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐκεῖνου, καὶ δὲν ἠθάρροσε νὰ τὴς βυθίσῃ εἰς ὑπνο βαθύ. Ὅτι τοὺς ἐκώδαν τότε τὴν ὑποχώρησι καὶ θὰ τὴς

κτυποῦσαν. Κρύφθησαν λοιπὸν πίσω ἀπὸ τὰ βραχίονα τῆς ἀκρογιαλιᾶς καὶ ἐπερίμεναν σιωπηλοί.

Ἐβράσε μιά ὥρα ὡς καὶ νὰ βγοῦν ἡ φώκες καὶ νὰ κραιπηθοῦν. Ἦταν καμμιὰ δωδεκαριά. Ὁ Πέγκροφ τότε καὶ ὁ Χάρμπεστ πῆγαν σιγά-σιγά ἀπὸ πίσω, ἐνῶ ὁ Κύρος Σμιθ, ὁ Γεδεών Σπίλατε καὶ ὁ Νάβ τὴρθησαν ὡς τὸ πεδίο τῆς μάχης ἀπὸ μπροστά.

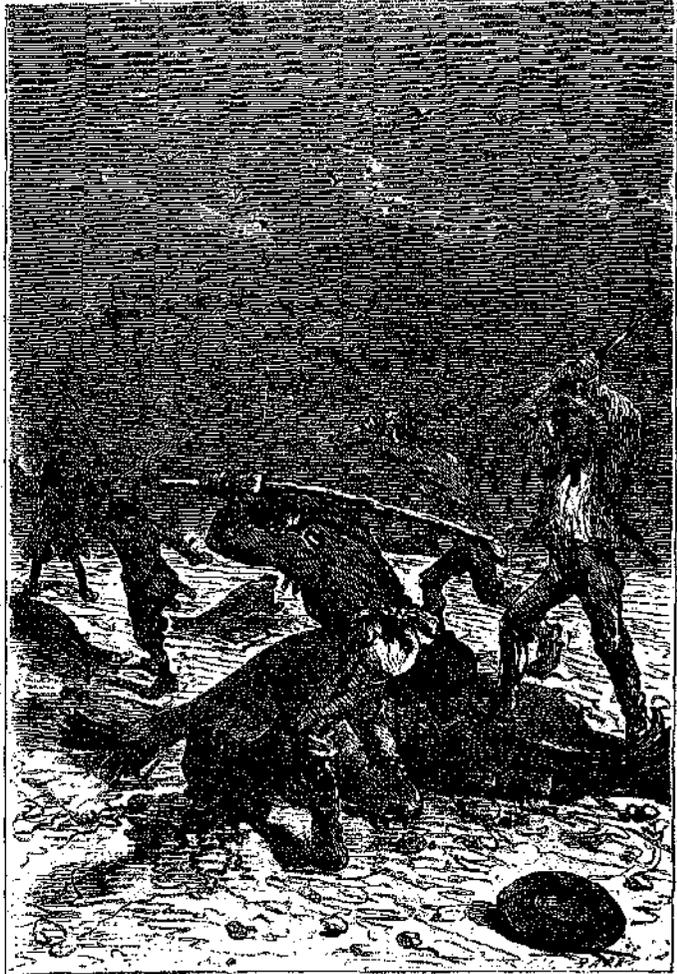
Ἐβάρνα, τὸ φηλὸ ἀνάστημα τοῦ Πέγκροφ ἀνορθώθηκε μετὰ μιά κραιπή. Ὁ μηχανικός καὶ οἱ σύντροφοί του ἔτρεξαν νὰ σταθοῦν ἀνάμεσα εἰς τὴς φώκες καὶ εἰς τὴν θάλασσα. Δυὸ ἀπὸ τὰ ἀμφίβια, κτυπημένα μετὰ δύναμι, ἔμειναν νεκρὰ ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμο· τὰ ἄλλα, ἀλαλιασμένα, κατάφεραν νὰ πέσουν εἰς τὴν θάλασσα καὶ νὰ σωθοῦν.

— Ἡ φώκες καὶ ζήτησανε κύριε Σμιθ! εἶπε ὁ ναύτης, πλησιάζων τὸν μηχανικό.

— Πρὸς καλά, ἀποκρίθηκε αὐτός, ὅτι τὴς κάμωμε φουστῆρι.

— Φουστῆρι! Νὰ λοιπὸν φώκες καὶ ἔχουν τύχη! Πραγματικῶς, φουστῆρι, καὶ τὸ ἔχρησάζετο γιὰ τὴν καταργασίαν τοῦ μεταλλεύματος, ἐλογάριαζε νὰ κατασκευάσῃ ὁ Κύρος Σμιθ μετὰ τὸ δέρμα τῶν φακῶν. Ἦταν μακρῆς ὡς ἕξη πόδια καὶ εἰς τὸ κεφάλι ἐμοιάζαν μετὰ σκυλιά. Ἐπειδὴ ἦταν περὶ τὸ νὰ φορεθῶν ὅλο τους τὸ βάρος, ὁ Πέγκροφ καὶ ὁ Νάβ ἀποφάσισαν νὰ τὴς γδάρουν ἐκεῖθά, ἐνῶ ὁ Κύρος Σμιθ καὶ ὁ ρεπόρτερ θὰ ἐξερρηνούσαν τὸ νησάκι.

Ἦσαν ἀπὸ δυὸ ὥρες, ὁ Κύρος Σμιθ εἶχε εἰς τὴν διά-

«Δυὸ ἀπὸ τὰ ἀμφίβια, ἔμειναν νεκρὰ ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμο...» (Σελ. 181, στ. γ')

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Και τί έννομισε λοιπόν ο κύριος Βάρθος Μπαρμπούτζης, πώς θα του ήταν τόσο εύκολο να με άναγκάσει να κροδώσω τον φίλο μου; Ή, θα τούδειχνά τώρα, ότι ήταν πολύ γελασμένος. Θα προτιμούσα να με κάμη κοιμάτια, παρά να υποκίψω στη θέλησή του.

Ήξερα, ότι η «Άφροσύνα» δεν ήταν μακριά. Αλλά ήξερα επίσης, ότι το κότερο δεν είχε κατορθώσει να μπή στο λιμάνι. Τώρα που ήμου στην έξουσία του Βάρθου, η βοήθεια θα έφτανε ίσως πολύ άργα για μένα...

Ένώ ο καιοόργος μ' έσπρωχνε μπροστά του για να με γυρίση στο σπίτι, εγώ προσπαθούσα να νακαλέσω όλο μου το θάρρος, για να υποστώ, χωρίς να υποχωρήσω καθόλου, τα βασανιστήρια που θα έφανατάζετο.

Όταν φθάσαμε κοντά στην πόρτα, το δυνατό του σφίξιμο μ' άναγκάσε να στραφώ και να σταθώ μπροστά του. Αλλά ο παροξυσμός μου είχε φθάσει σε τέτοιο σημείο, ώστε μπορούσα να τον κυττάζω κατάματα και να ψηφώ τάρτρια βλέμματα του.

— Παιλήσπαδο, μου είπε, μ' έδασάνισες! Πήγαίνε με γρήγορα στο μέρος που είνε κρυμμένος ο Καζάλες!

Ότ' ένας μός του προσώπου μου δεν ξεκινήθη κ' εξακολούθησε να κυττάζω άψηστα τον καιοόργο.

— Πές μου γρήγορα, παιλήσπαδο! μου έφώναξε, ενώ με τράνταζε με λύσσα' που κρύφτηκε ο Καζάλες;

Δέν άποκρίθηκα λέξη. Ο Σικελός έγεινε έξω φρενών.

— Γλώσσα που δέν λύνεται, εγώ την κόβω! βρυχηθήκα. Μίλα γρήγορα, σκύλε, βρωμοσκυλε!

Τα νεύρα μου είχαν φθάσει στο ύψιστο της έντάσεως. Αλλά έμεινα άφωνός, άχωρός κ' άπορασισμένος, εξακολουθών να τον κυττάζω στα μάτια. Το άκρωτήριασμένο του χέρι, που και μόνη ή έπαφή του, τή στιγμή εκείνη, μ' έκανε να φρίττω από άηδία, — έπεσε στον

ώμο μου βαρύνοντάς με μαλυβένιο. Με τάλλό του, κρατούσε ένα ραβδί μακρύ και χοντρό, που θα το έκοψε βέβαια από τη χαράδρα. Έρεθισμένος από την πεισματική σιωπή μου, σήκωσε αυτό το ραβδί και μ' έτύπησε δυνατά στα πόδια.

Δέν κατάλαβα πόνο, — και πόσο θα ήταν ζωηρός, το έδειξαν ύστερα ή πληγωμένες και ματωμένες μου γάμπες. — Αλλά ή ραβδίς του καιοόργου έκαμαν ευθύς ότι δέν είχαν κάμη ή βρισιές του, έτι δέν θάκανε ίσως ούτε μία μαχαίριά.

Μου ήλθε και μένα ένας λυσσασμένος θυμός κ' άρχισα να κυτώ τον Βάρθο Μπαρμπούτζη μ' όλη μου τη δύναμη, κλωτσιές και γροθιές. Μ' έπιασε, μ' έστριψε, με παράλυσε γρήγορα. Αλλά τότε λύθηκα και μένα ή γλώσσά μου κ' έξεχυσά ένα χείμαρρο από λόγια, προς μεγάλη έκπληξη των δυο Σικελών, που δέν έφανατάζοντο βέβαια ότι θα μιλούσα ιταλικά.

— Είσαι ένας άνανδρος, ένας άθλιος, τού έφώναξα, να κυτπάς ένα παιδί. Όχι, δέν θα σάφισα να βρης τον Φραντζέσκο. Ξέρω πολύ καλά που είνε κ' εγώ μάλιστα τού βρήκα μία καλή κρυψώνα, πρό καιρού. Κ' εγώ τον έστειλα σήμερα να κρυφθή εκεί, άμα κατάλαβε, μ' όλη την ομύλη, πώς εστες ξεμπαρκαριστήκατε στο Σπαθονήσι. Ξέρω πώς ένα γιώτ κλεμμένο σάς έφερ' εδώ. Ξέρω πώς θέλετε να σκοτώσετε τον Φραντζέσκο, να σκοτώσετε άκόμη και μένα, για να μη σάς μαρτυρήσω...

Σου άξίζει κρεμάλα, καιοόργε, και θα κρεμασθής. Ο βεβαιότατα! γιατί σε λίγο ένα γιώτ γεμάτο φίλους μας, φθάνει στο νησί. Να, σε μία στιγμή, οι άνθρωποι αυτοί θα είνε εδώ, και να μ' έγκοτώνες άκόμα, δέν θα πρόφθανες να φάξης για τον Καζάλε, που άλλως τε δέν θα τον εύρισκες ποτέ, ποτέ, ποτέ!

Έκρηξις φοβερά παιδιάτικη και βέβαια περιττή. 'Αλλ' αυτή άνακούρισε κάπως τα νεύρα μου. Και ή κρηφάνεια μου, ή φιλοτιμία μου, πληγωμένη έτσι άσχημα από της εξευτελιστικής ραβδίς του Βάρθου, έπαιρνε μία έκδίκησι: τώ-

Ο Βάρθος Μπαρμπούτζης έδούλασε τή μέση της κάμης στο κρέας μου...

ρα, που έφανατόζονταν ότι είχα εγώ πότε ποτα ύπεροχη. Έπεριμένα καινούργιους θυμούς κ' άλλες ξόλο, από την καιοόργη. Αλλά τίποτα. Θάλλες, ότι ή δική μου έξαψη είχε κατενώσει την έξαψη του Βάρθου. Αυτή όμως ή άπροσοδετή κ' άλμα θα μ' έκανε να φοηθώ ύπερβολικά, αν ήμου άκομα σε θέσι να αισθάνουμμε φόβο... Δέν έδωσε καμμιά σημασία 'ς όσα τού είπα, για το πλοίο που θάρθανε στην νησί. Το δυνατό του σφίξιμο χαλαρώθηκε κάπως. Και κρατώντάς με μόνο από τον ώμο, μ' έσπρωξε και μάπομάκρυνε λίγο από κοντά του.

— Παραμιλάς, βλέπω, μικρέ μου είπε. Καλά τ' έμαθε ο Καζάλες, να μεταχειρίζεσαι τή γλώσσά μας.

Μου μιλούσε τώρα ιταλικά, με ήρωχία, αλλά και μ' ένα χαμόγελο σατανικό.

— Και τώρα εμπρός. Οδηγήτέ με στο μέρος όπου έκρυψες τον Καζάλε!

Κι' άρχισέ καλι να κουνά, για φοβέρα, το χοντρό του ραβδί.

— Ποτέ! άποκρίθηκα σταθερά. Μου ρεις να με σκοτώσης, αν θέλεις, σε έδοποιού όμως, ότι οι φίλοι μου θα έινε 'δώ σε λιγάκι.

— Θα σε σκοτώσω, γι' αυτό μην έχης καμμιά άμφιβολία, είπε με όγκ περιφρονητικό. Μα όχι, τώρα άμέσως. Θα με πές πρώτα στον Καζάλε. Κ' έννοια σου, θα το άποφασίσης άμα θήκ και κατάλαβης τί θα πη πόνοας.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΝΘΙΣΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΗ ΜΠΟΡΑ

Σαν προσωπίδες γελαστές τά πορφυρά σου νέφη, σαν χαροπόλοισμος χτυπή τρελλή ή βροχή και στρόφει. Πίσσα είν' ο δόλος και φωτιά. Μ' άπ' τήν 'Αρσία του Πόλη γλυκοχαράζει ή έαστερνά, — ο μπόρα άθφα τ' 'Αρσία!

Στή μαύρη ζάλη τού σφρανοθ', στη θιέλλα που τον πνίγει, κλαλάζει άφάετο σύννεφο κ' άσπρη σημαία ξανοίγει, να πύση ή μάχη και ή φωτιά! Κι' εθύς, σαν το προσάξει, κρύβεται ή τριγλώση άστραπη κ' άφ' ή βροστή λουφάει...

Μέρωσε ή άπό νεροσουρή: κολάει και κελαιόζει, σαν δάκρυα άθφα, που ύπόμεινε και γέλιο τά φωτίζει, — στάζουν οι άρτές σταλαγματιές κ' ώσαν θυμολαμα θυκόνει

βαθός ο άχνός, σαν σιναμμός, άπ' ή λουμμένα βρόχια: άρθά, βρογμένα, άσάλευτα στραφτοκοπούν τά σάχια, και ξετινάζει τά σπερά 'στο φός τού χελιδόνι...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

(ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

[Συνέχεια' 17ο σελίδα 177]

— Ίσως, άποκρίθηκε ο 'Αντρέας καταλυπημένος.

— Μα τότε χάθηκε! φώναξε ή Νικέττα.

Και σαν τρελλή, ώρμησε έξω.

Ο 'Αντρέας βγήκε κι' αυτός, κλειδωσε καλά την πόρτα τού μαγαζιού κ' έφασε τρέχων την εαδέλφη του.

— Πάμε να ιδούμε τι συμβαίνει της ειπέ. Σου όρκίζομαι όμως, ότι αν πειράξουν τον πατέρα σου, θα την έχουν πολύ άσχημο οι δήμιοί του!

Δίκη είχε ή Νικέττα να φοβάται για τον πατέρα της, γιατί πραγματικώς ένινδύνουε να χαθή με την αίτια που τον φυλάκιαν.

Ίδού τί είχε συμβη: Βγαίνοντας από το σπίτι, ο κύρ Γκοντινώ ήταν άποφασισμένος να κρατήσει την ύπόσχεσι που έδωσε στην κόρη του και να μην πη λέξι σε κανένα. Δυστυχώς, τού ήλθε ή κακή εμπνευσίς να μπή στην ταβέρνά τού κουμπάρου του Γκιωλιτέρου, στον περισημο «Χρυσό Κόκκορα», όπου βρήκε μερικούς φίλους.

Νησιτικός, ο ζωγράφος ήταν πολύ φρόνιμος και καθόλου φθάρος. Άμα έπινε όμως λίγα ποτηράκια, τού ήταν άδύνατο πικ να κρατήσει τή γλώσσά του. Έκεινο λοιπόν τού βράδυ την μεταχειρίσθηκε πολύ άσχημα, φλυαρών και δηγούμενος στους συντρόφους του τή παιδί και διασκεδαστική ιστορία που έγεινε με τούς Μπουργκινιόνους στο σπίτι του. Όλοι γελάσαν, εύχαριστημένοι, που την έπαθαν οι στρατιώτες.

Άποσιωμένος στη διήγησή του, ο κύρ Γκοντινώ δέν παρετήρησε ένα άφουνο άκροατή, χωμένο στη σκοτεινότερη άκρη της ταβέρνας, ένα κατάσκοπο των Μπουργκινιόνων που έτρεξε άμέσως να καταγγείλη τού πράγμα στην Πρεβωτεία. Έτσι, σε λίγες στιγμές, έπιασαν τού ζωγράφου και τον ώδηγησαν μπροστά στο μεγάλο Πρεβώτο, που είχε την άνώτερη διοικητική και άστυνομική έπικτεία τού Παρισιού.

Η Νικέττα βρήκε λοιπόν τον πατέρα της στη μεγάλη σάλα τού μεγάρου. Φαντάζεστε την άπελπισία της, όταν άκουσε από το στόμα τού ζωγράφου για πουλό λόγο είχε συλληφθή. Τι άσυνεσία, τί άφροσύνη! Όπως έσπρωξε, τον καθήσυχασε.

— Θάρρος, πατέρα μου, τού είπε, θά σε σώσω!

Επιτέλους παρουσιάσθηκε ο μεγάλος Πρεβώτος. Ήταν ένας άνθρωπος φύσει τραχύς, σκληρός, κ' επιπλέον έκανε ό,τι μπορούσε για να κολακεύη τούς νέους κυριάρχους.

Η λύπη όμως της Νικέττας κάπως τον έσυγκίνησε.

— Καλά, είπε, γλυτώνω τον πατέρα σου από την κρεμάλα. Έπειδή

στη μέση της σάλας τού μεγάρου, που όταν εφαρμόζοντο ή μία με την άλλη, έσχηματίζαν μία τρίπα τσίση, ώστε να περικλειθώ ίσα-ίσα τον λαϊμό και να μην έπιτρέπη στον κατάδικο να χαμηλώσει το κεφάλι του και να τού κρύψη. Έγύριζαν τότε τον στρόφαλο και τον εξέθεταν στα βλέμματα τού πλήθους άπ' όλες της μεριάς.

— Αχ, Έξοχώτατε! έφώναξε ή Νικέττα, απαλλάξτε τον δυστυχημένο πατέρα μου από μία τέτοια άτιμωτική διαπόμπησι!

Ο Πρεβώτος σκέφθηκε λιγάκι κ' έπειτα, με πονηρό χαμόγελο, είπε:

— Μπορεί να γίνη ή έπιθυμία σου, αν ο πατέρας σου προτιμά να εξαγοράση την ποινή του, πληρώνων πρόστιμο δύο άσημένια σκούδα.

Η πρότασις αυτή έγεινε δεκτή.

Μολονότι δυο σκούδα δέν ήταν κανένα σπουδαίο ποσό, — το σκούδο άντιστοιχούσε προς το σημερινό τάλληρο, άλλ' άξίζει κάτι λιγώτερο, — ή Νικέττα άνησυχούσε, γιατί δέν ήξερε με τί τρόπο θα τού εύρισκε.

— Α! έκαμε άξαφνα ο κύρ Λαυρόλος! πώς δέν τον συλλογίσθηκα τώση ώρα; Αυτός βέβαια δέν θάρνηθη να μού δώση μπροστά δυο σκούδα, από τή δέκα που χρεώσται να δώση αύριο στον πατέρα μου.

— Ηούσσε κάπως, κ' έτρεξε στο σπίτι τού κουμπάρου.

— Μεγάλη διαμνημία μās βρήκε, μεσίτη Λαυρόλε! Ο πατέρας μου είνε στη φυλακή και...

— Άλλοίμονο! τήν έκοψε λυπημένος ο Λαυρόλος. Κ' εγώ κοντεύω να πάω να τον βρω. Αφίνω δά ότι τρέγω και τον κινούνω να λιθοβοληθώ από τον όγλο!

— Γιατί; ρώτησε ή Νικέττα, που ή μεγάλη λύπη, ή ζωγραφισμένη στο πρόσωπο τού ανθρώπου εκείνου, τήν έκαμε να ληρημοκώση κ' ή δική της.

— Γιατί ή μικρά Ίωάννα Μπουτρού, που επρόκειτο να παίξη τον Άγγελο, είνε άρρωστη βαρεία και δέν μπορεί να σηκώθ' καν από τού κρεβάτι. Έτσι ή αύριανή παράστασις μεταιώνεται.

— Δέ, μπορούσε τουλάχιστο να την ανάβαλετε;

— Αχ, Έξοχώτατε! έφώναξε ή Νικέττα, απαλλάξτε τον δυστυχημένο πατέρα μου από μία τέτοια άτιμωτική διαπόμπησι!

Ο Πρεβώτος σκέφθηκε λιγάκι κ' έπειτα, με πονηρό χαμόγελο, είπε:

— Μπορεί να γίνη ή έπιθυμία σου, αν ο πατέρας σου προτιμά να εξαγοράση την ποινή του, πληρώνων πρόστιμο δύο άσημένια σκούδα.

Η πρότασις αυτή έγεινε δεκτή.

Μολονότι δυο σκούδα δέν ήταν κανένα σπουδαίο ποσό, — το σκούδο άντιστοιχούσε προς το σημερινό τάλληρο, άλλ' άξίζει κάτι λιγώτερο, — ή Νικέττα άνησυχούσε, γιατί δέν ήξερε με τί τρόπο θα τού εύρισκε.

— Α! έκαμε άξαφνα ο κύρ Λαυρόλος! πώς δέν τον συλλογίσθηκα τώση ώρα; Αυτός βέβαια δέν θάρνηθη να μού δώση μπροστά δυο σκούδα, από τή δέκα που χρεώσται να δώση αύριο στον πατέρα μου.

— Ηούσσε κάπως, κ' έτρεξε στο σπίτι τού κουμπάρου.

— Μεγάλη διαμνημία μās βρήκε, μεσίτη Λαυρόλε! Ο πατέρας μου είνε στη φυλακή και...

— Άλλοίμονο! τήν έκοψε λυπημένος ο Λαυρόλος. Κ' εγώ κοντεύω να πάω να τον βρω. Αφίνω δά ότι τρέγω και τον κινούνω να λιθοβοληθώ από τον όγλο!

— Γιατί; ρώτησε ή Νικέττα, που ή μεγάλη λύπη, ή ζωγραφισμένη στο πρόσωπο τού ανθρώπου εκείνου, τήν έκαμε να ληρημοκώση κ' ή δική της.

— Γιατί ή μικρά Ίωάννα Μπουτρού, που επρόκειτο να παίξη τον Άγγελο, είνε άρρωστη βαρεία και δέν μπορεί να σηκώθ' καν από τού κρεβάτι. Έτσι ή αύριανή παράστασις μεταιώνεται.

— Δέ, μπορούσε τουλάχιστο να την ανάβαλετε;

Αχ, Έξοχώτατε, απαλλάξτε τον δυστυχημένο πατέρα μου... (Σελ. 185, στ. γ.)

συνεπιγράφοι. — Κακός υπολογισμός; Προτιμώ τους «Σερασαμένους» της Γαλατίας, μολοντί κι' αυτό το δηγηματικό δεν είχε καλόν ασχίμο. Θί τα ήλλα μόνα αμνηστέω. Τό θέμα του δεν επέδεχτο τόση έκταση, θέαν, έννοείται, κρίση κενεϊ; αμνηστέω. — «Τυρβός», Τό Σπηνμαγιωτάκι είδιώξε ίσως τον «Τυρβό» τής Παρθός των Ηρώων και θυμηθήκε τον δικό του. Άλλου είδους αίτος, με τό άξεσλόνι στα βιολί, πού φέλνει ήρω; του πλιγού καρού. Πιό ποιητικό, πιο υποβιητικό. Υφόνεται σχεδόν σέ ήρωα τής δραστηρίας πού τον θυμάζομε. Ένώ δ' άλλος ήταν επί πλοός, πιο ανθρωπίνος, ένος κού; άνθρωπος πού τον λυπούμαστε. — «Ο ένοχος βραχιών», Νόστιμο άνεικτόο και άρεστέ καλό μεταφρασμένο. — «Ο Παπαγάλος». Παρεϊρήθη τό τίος του, γραμμένο σ' άλλο χαρτί, πού παρέπεσε χωρίς να τό κταλάβω, και τό βρήκα ύστερα. Ίδού αύτό: «Αλλά ύστερ' από λίγον καιρό, συλλογίζόμενος τό χρήματα πούδωσε όλοκα, είπε, κντίζοντας τον παπαγάλο: «— Τι βλάκα πού ήμουνα, να πετάζω έξαι τά χρήματά μου. «— Ούτε άμφιβολία πρέπει να υπάρχη γι' αύτό! φώναζε όποι; πάντα ό παπαγάλος. «Κ' ήταν ή μόνη φορά πού είπε την αλήθειαν. «Και αύτό μετάφρασι, όποι; σημειώνει τό Τραγοόδι τής Δευτερίας. — Ημιδικά Πνεύματα και τά τρία όρτα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
 [Οδδέν ψευδώνυμον εγνωρίεται ή άναγνωσθαι, άν δέν συνοδεύεται από τό δικαίωματός δρ. 1. Τό εγνωρίομενα ή άναγνωσόμενα ίσχθον μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1917. Όσα συνοδεύονται από Α άνήκουν ες Άγεία, και όσα από κ. ες Κορίσια.
Νέα ψευδώνυμα: Φώτος Άστερος δ. (Θ. Β). Άνοικυομάτης. δ. (ΓΚ).

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους τής: Νικητή τής Αδων (δια δ' ήφθησαν κάποια παρατήρησι; δά έγεινε, δάσι; εϊς την Ξαλλδα με τό έννομα δέν επιτρέπεται). Ίερών Άγώνια (σπελίε μου 15, ες καλλιτέρας) Σπαδι του Κωνσταντίνου (εις άποκλειστικόν δικαίωμα των ένσησίω; σπελίε όμοι; και άν ενυ καλό, γινεται εξαίρεσι; αλλά διά μίαν φοράν) Θραϊαίμων του Δικαίου (εχει καλώ; εμχαριστώ) Κ. Α. Κραγι; (συμμεροφώδη) Μ. Γαί. (θα γίγη) Καλλιμάτζωρον (δια ελλησθησαν) Χουσαγγιη (δέν τό θυμούμαι φαίνεται ότι δέν ήφθη) Σπηνμαγιωτάκι (βλέπει; τήν «Κριτική» ότι τό λάθος ήτο δικό μου) Ίερών Άγώνια (σέ συγκαίω δια την υπηρξίαν και τον τίελον) Λαφροστερη Βασιλέα (εχει καλώ; ευχαριστώ) Μισρόν Άγαϊών (ά, όχι; πρώτα τά μάθηματά) Κωρον. Γ. Γυφ; (ναί και εϊς τά; δύο ερωτήσι;;) Τραγοόδι τής Δευτερίας (βαρβίον ίσπειλα) Όδοιπόρον (ναί, εϊνε) Φάτοκ, Άστρον, Άθωνα, Έλληνα τον Όλίμπον κτλ. κτλ.
 Σαδηήν Πραγιηποπόλαν, Φιλοπείριδα Έλληροπόλαν, Φωτεινή Σάντη, (Έλαθα ενχαρηστί.)
 Εϊς όσας άσας; επιστολά; έλαβα μετά την 1ην Μαϊου θάπαντήσω εϊς τό προσχέ;.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ του τόμου τής Διαπλάσιος του 1916, κόνικια με χρυσά γραμματά, δι' όσους θέλουν να χρυσόδέσουν κα φυλλάδιά των εϊς τόμον, εϊνε ήδη **ΕΤΟΙΜΑ** και πωλούνται εϊς τό Γραφεϊόν μας. Στέλλονται δέ και ταχυδρομικώς προς τους αρβάζοντας, τό άντίτιμον, δραχμάς 2.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ τόμους τής Διαπλάσιος και τής Βιβλιοθήκης διά να πωρήτε όμοια τους όσους σας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Συνέχεια του 164 Διαγωνισμου Δύσεων Απριλίον—Ιουλίον.
 Αϊ λύσεις δεικται μέχρι τής 30ης Ιουλίου.

298. Δειξιγραφος
 Άλοιδόν μετ' εβιθέτου
 Άν μπορεί να ενώσω,
 Άλλ' εϊς τό ούττερον του, —
 Κ' εϊ; αύτά έν κατορθώσι
 Να κολλήσω άνθη εύώδη,
 Ένα Κράτος τής Εβρώπης;
 Άν δέν κάμω, ήμια δειδι!

Έστάλη από του Έκπαιδευτού τής Έκπαίδευου

294. Συλλαβογραφος
 Μι τέσσαρα έν μόριον
 Ηριστοιχίζω γραμματά
 Και ήρωϊδα έξαφα
 Βλέπω; άρχαία δράματα

Έστάλη από του Διδάκτου Άστέρος

295. Στοιχειογραφος
 Πατριάρχης τής Γραφής
 Διό σταιχέτα του άν βγάλη,
 Άλλος άνθρωπος χρηστέος
 Και υπομονητικός
 Σή ή σιτηρή ή εμποδάλη.

Έστάλη από του Άσώος

296. Αίνυμα
 Οϊ καλογέροι με φορύν,
 Όταν ανέφαλο με βρουν,
 Μά όταν με βρουν με κερλή,
 Μι τρένω με' όρεξι; πολλή.

Έστάλη από του Καν. Νικολαϊτση

297. Φαρονόικαλον

Νάνεκατασταθούν οι άστερισκοι διά γραμμάτων ούτως, ώστε νάγινωσκονται κατά σειράν; Κένταυρος, χώρα τής Άφρικής, έπλον των άρχαίων, ζώον Άγριον, στρατηγός Άθηναίος, άρχαία Βασίλισσα δυστυχής, είδος πλοίου, γεωμετρικόν σχήμα.

Έστάλη από του Πρόσφυγος

298. Κρυπτογραφικόν
 1 2 3 1 3 4 5 6 7 = Θάλασσα
 2 6 8 4 = Άκρωτήριον
 3 1 6 8 4 = Φάρμακον
 4 8 5 8 7 = Άνεμος
 5 6 5 8 7 = Διτορκόπος
 6 7 5 8 7 = Μέρος του πλοίου
 7 1 3 2 8 7 = Μέρος του άνθους.

Έστάλη από της Αποστολής τής Βυζαντιου

299-303. Μιγρικόν Γράμμα
 Τη άνταλλαγη ενός γραμματός; έκάστη; των κάτωθι λέξων, δι' ενός άλλου, πάντοτε του αύτου, να σχηματισθών, άνευ άναγραμματοσμού, άλλα, τόσαι λέξις;

κηρός, Γάδος, Έλας, Βόλος, άφρογία
 Έστάλη από της Εβρώπης Άναγνωστικής.

304. Άκροστιχίς ες άντιθέκων
 Γαρδικά των άντιθέτων των κάτωθι λέξων σχηματίζον άνθος του άρρου:
 οϊα, καπνός, άνθογιο, χαρά, παρών, έλοι, πάχος, ενσίθ, παραμικρότης, ήγία.

Έστάλη από της Μεγάλης Ελλάδος

305. Φωνηεντόλιπον
 ρχ τ - μσ - τ - πανε.
 Έστάλη από Άγγέλου Π. Τσιτσικλή.

306. Γρίφος
 Άν άρχη από ο λ ο ο χ ο υ
 ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο
 ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο
 Έστάλη από του Έλληνικου Στέμματος

ΛΥΣΕΙΣ
 των Πνευμ; Δειξιγραφον του 5ου φύλλου
 48. Τριαντάφυλλον (πράσινα, φέλλου) — 49. Αύγη (αυ, γη) — 50. Μύρον — Βύρων — 51. Θεός — Ήσος.
 52. Κ Μ Ε Ν 53-57. Διά του
 Α Ρ Α Φ α κός, φάκος, φαί, φά, φά, φά
 Ο Α Β Ο Σ νός, — 58. 8 + 4
 Κ Ρ Ε Π Ο Ν = 12 : 2 = 6 Χ 9
 Κ Υ Π Ρ Ι Ο Σ = 18 : 2 = 9 — 9
 Α Ι Β Ο Ν Ι Α = 0. — 59. ΟΒΙ.
 Π Α Ρ Α Σ Σ Ι Ο Σ ΔΙΟΣ (Όμοιος, Βροστανή, Ίανός, Δάτις, Ίδα, Όλυμπος, Σάκ) — 60. Η προκοπή νίκης: τή στήλω. — 61. Οδδέν κινδύ από τον ήλιον. (Οδδ' εν κ. ε. εν — υπό τό νι Λυών.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
 ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΩΝ
 όσων αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλάδιον ελήφθησαν από 26 Αυγ. — 2 Μαΐου.

ΑΘΗΝΑΙ: Χ. Γ. Βούλγαρης, Όδοικόρος, Γ. Ν. Μητσόπουλος, Μαρία Σπ. Γαλάνη, Αικατερίνη Ι. Ντισιού, Γερμανόπουλ, Αϊμ. Βίγνη, Γ. Έρω. Όλσων, Χ. Χρυσιάννης, Μ. Ε. Παύλου, Έλεάννη, Αικατερίνη Α. Κορηόπουλου, Γ. Β. Σκουροπούλος, Αγ. Β. Σκουροπούλος, Κ. Σκουροπούλος, Β. Αλεξόπουλος, Ζωή Παύλου, Α. Π. Πετρούδης.
 ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Σοφία Ν. Παπαντωνοπούλου
 ΒΕΛΛΟΥ (Κορινθίας): Ίερός Άγών.
 ΓΑΛΛΕΒΕΙΔΙΟΥ: Ηλίας Ι. Σκουροπούλος.
 ΚΑΡΑΙΤΣΗΣ: Χαρούλα Γ. Βασιλοπούλου.
 ΛΑΡΙΣΗΣ: Λαφροστερη Βασίλειος.
 ΑΙΜΝΗΣ: Κ. Γ. Γιωτόπουλος.
 ΜΙΚΡΟΜΑΝΗΣ: Β. Κωνσταντινοπούλου.
 ΠΑΤΡΩΝ: Όδ. Γ. Παπανδρόπουλος, Κ. Β. Αντωνόπουλος, Μάω Γ. Μπούμα, Νίκος Β. Μπίρμα.
 ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μαρ. Σταυριανοπούλου, Ι. Κ. Κουστάλης, Π. Κ. Κουστάλης, Σωτηρία Α. Φουνητοπούλου, Πέτρος Π. Χρυσούλης, Γ. Εμ. Μεττάνης, Κ. Σπ. Άσώος, Στ. Δ. Καρρίου.
 ΣΠΑΡΤΗΣ: Κων. Ζαντοπούλου.
 ΤΡΙΠΟΛΕΟΣ: Σ. Καλαντζόπουλος.
 ΧΑΡΑΚΟΠΟΥ: Έλλη του Όδδίου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
 Όλαν των άνωτέρω τά όνόματα έξεδήσαν τήν Κληροσύνη και έκλήρωθη ή εν Άθήνας ΜΑΡΙΑ ΣΠ. ΓΑΛΑΝΗ, ή όμοια εννεργησι; διά τρεις μίνας από 1ης Ιουλίου.

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος
 Καταργών πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23
 ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
 ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 Τόμοι: των ετών 1894, 1895, 1896
 έκαστος άδει. δρ. 3.—Χρυσόδ. δ. 5.

9 Τόμοι: των ετών 1897 έως 1906
 έκαστος άδει. δ. 7.—Χρυσόδ. δ. 10.

11 Τόμοι: των ετών 1908 έως 1916.
 έκαστ. άδει. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

ΑΙ άνω τιμαί εϊνε δια τους παραλαβήναι βίνοντας τους τόμους εκ του Γραφεϊου μας. Οι παραγγέλλοντες να σταλούν ταχυδρομικώς, πρέπει να προσθέσουν διά ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου λεπτά 50 διά τό Έσωτερικόν και δρ. 1,50 διά τό Έξωτερικόν.